

FANDA V DOBĚ LEDOVÉ

Jan Prokeš

ilustrace Petra Vybíhalová

ORIGONA

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Petra Vybíhalová

ISBN 978-80-88116-80-6

ID 048b-01

*Našemu hodnému a milému Fanouškovi
věnují tuto knížku k Vánocům*

mamka, Zbyněk a Ježíšek

24.12.2026

Úvod

Hrdina našeho příběhu, zelenooký zrzavý kluk František Vašíček, se narodil 17. května 2020 a žije s maminkou, Zbyňkem a bráškou Radimkem v Topolné. Má skvělého kamaráda Olíka a na oblečení rád nosí žluté tričko nebo mikinu.

Jednoho dne se Fanda s kamarádem Olíkem dostali na stroji času do doby ledové.

Všude led, sníh, děsná zima. Mamuti, dravci a nebezpečná i milá zvířata. Kluci si užili velké napětí a dobrodružství, když se vraceli dál a dál do minulosti. Hledali profesora Okulára s létajícím strojem. Co myslíte, našli ho?

A jak to probíhalo? To všechno se dočtete v této napínavé knížce.

Příběh je volným pokračováním originální knížky Fanda v pravěku.

1. Chystá se nové dobrodružství

Kdybyste se **Fandy Vašíčka** zeptali, kdo je Albert Einstein*, s odpovědí by dlouho neváhal.

„No přece můj kamarád. Je trochu rozcuchaný, má knír a ví spoustu věcí. Ale někdy umí být trochu popletá.“

„Cože?“ nevěřili byste. „Ty se kamarádíš s nejslavnějším vědcem historie?“

„Ale ne,“ usmál by se **František** a v **zelených** očích by se mu šibalsky zablýsklo. „Albert Einstein, kterého znám, není tamten Albert Einstein. Je to počítačový program. Hlídá pravěký skleník profesora Okulára.“

„Pravěký skleník?“ žasli byste. „Co nám to tady, **Fando**, u všech všudy vykládáš?“

„No jasně, pravěký skleník,“ dušoval by se **Fanda**. „Profesor Okulár je velký badatel. Má stroj času a cestuje s ním hluboko do minulosti. Třeba do pravěku. Vozí si odtamtud semínka rostlin, které pak pěstuje ve svém skleníku. A o ten skleník se mu stará počítačový program. Vytvořil si ho sám profesor. A protože je to nejchytřejší program na světě, dal mu jméno Albert Einstein. Ale my mu říkáme Alby, on to tak má radši.“

* Výslovnost [Ajnštajn] – slavný německý matematik a fyzik (1879–1955)

„Tak počkej, Fando,“ nedali byste se. „To nám chceš namluvit, že ten profesor Okulár má opravdický stroj času? Že si jen tak zamane a šup? přesune se klidáňko do světa dinosaurů?“

„Je to pravda pravdoucí,“ potvrdil by Fanda smrtelně vážně. „Jednou se na takové cestě ztratil a my se ho vydali hledat. Já a můj nejlepší kamarád Olík. A bylo to hrozně napínavé dobrodružství. Málem nás při něm sežral strašlivý tyranosaurus! Ale všechno dobře dopadlo, a tak jsme si mohli dát s profesorem přesličkový džus. Už jste ho někdy pili? Je to děsná mňamka.“

„Tedy,“ podrželi byste se na hlavě, „to opravdu ne. Přesličkový džus jsme ještě nikdy nepili.“

„Tak já vám někdy přinesu na ochutnání,“ slíbil by Fanda. „Zrovna se chystáme do doby ledové pro čerstvou přesličku. Možná z ní uděláme i zmrzlinu.“

„Hlavně ať není zmrzlina z tebe, Fando,“ strachovali byste se. „Doba ledová se nejmenuje ledová pro nic za nic. Vsadím se, že tam byla pěkná zima. Vždyť tam i sloni nosili kožich!“

„To asi nemyslíte slony, ale mamuty,“ opravil by vás Fanda zdvořile. „Na ty se moc těším. Ale určitě se nepotkáme jenom s nimi. Myslím, že nás s Olíkem čeká další skvělé dobrodružství! A začne už za chvíli. Hele!“

„Co to máš?“ zajímali byste se a koukali **Fandovi** na zápěstí, které vám právě nastavil před oči. „To jsou nějaké hodinky?“

„To nejsou obyčejné hodinky,“ vysvětlil by vám. „Je to vysílačka, kterou se s námi dorozumívá Alby. Když se chystá nová výprava, tak nás přes tu vysílačku zavolá. A hele, hodinky zrovna blikají! To bude určitě on. Už nás volá.“

„Tak šťastnou cestu do doby ledové!“ zamávali byste na rozloučenou a trochu přitom **Fandovi** záviděli. „A užij si ty chlupaté slo... ehm, totiž mamuty!“

„Určitě si je užiju,“ poděkoval by **Fanda** s úsměvem. Ale to už by stiskl na hodinkách tlačítko, aby přijal hovor –a odstartoval zbrusu nové dobrodružství.

2. Profesor pod peřinou

„Fando!“ Hlas, který zapraštěl z hodinek na Fandově zápěstí, zněl podivně vystrašeně. „Fando! Honem přijďte i s Olíkem k nám do skleníku! Je zle!“

„A-Alby,“ zakoktal trochu překvapeně Fanda. „Co se děje? Já myslel, že voláš, abychom šli na výpravu do doby ledové.“

„Něco se stalo,“ vysvětloval Alby přerývaně. Vůbec nezněl klidně a rozvážně, jak měl ve zvyku. Z přiškrceného hlasu byla znát úzkost a panika. „To profesor. On... Raději hned přijďte. Ale rychle, než bude pozdě! Na vysvětlování teď není čas.“

Fanda si trochu nervózně prohrábl zrzavé vlasy a zaváhal. Neměl by nejprve zjistit, o co tady jde? Ale Alby zněl opravdu naléhavě! Muselo se stát něco vážného. Na vyzvídání bude čas později.

„Za Olíkem!“ zavelel Fanda sám sobě. Popadl batoh, který měl nachystaný na výpravu do doby ledové, a bleskově vyrazil na ulici, kde měli sraz s Olíkem. Ten už postával na rohu. Když spatřil, jak se k němu kamarád trochu vyděšeně žene, úsměv na tváři mu vystřídal výraz znepokojení.

„Co se děje?“ zeptal se uříceného **Fandy**, jakmile k němu doběhl.

„Není čas, musíme rychle do skleníku, něco se stalo!“ vychrlil **Fanda** všechno v jedné větě. A než si to **Olík** stihl přebrat, k vlastnímu údivu zjistil, že už oba pádí směrem, kde leží skleník profesora Okulára.

Skleník se nacházel na samém okraji **Topolné**. Od domu, kde **Fanda** bydlel s maminkou, Zbyňkem a bráškou Radimkem a odkud před chvilinkou splašeně vylétl ven, to byl pořádný kus cesty. Než oba kluci dorazili na místo, byli tak zchvácení, že sotva popadali dech.

„Tak... už mi... řekneš... co se stalo?“ vyrážel ze sebe udýchaně **Olík**. Stáli před obrovskou blyštivou budovou, o které oba věděli, že je to skleník profesora Okulára. Skleník plný pravěkých rostlin: tak obrovských, barevných a podivuhodných, že když je kdysi spatřili poprvé, vyrazilo jim to dech skoro stejně jako ten dnešní běh.

„Já... sám nevím...“ lapal po dechu **Fanda**. „Snad nám to... Alby vysvětlí.“

Ale to už se dveře blyštivé budovy otevřely a oba kamarádi vpadli do světa tajuplné pravěké vegetace. Věděli, že se musí přes záplavu keřů, popínavých šlahounů, hrbolatých kořenů a spletnice hustého větvení prodrat na mýtinu uprostřed skleníku. Tam se vždycky potkávali

s Albym a dělávali si tam s profesorem Okulárem piknik u skleničky přesličkového džusu.

„Rychle!“ pobízeli jeden druhého a razili si cestu neprostupnou džunglí. Konečně se před nimi otevřelo známé zákoutí. Uprostřed mýtiny stála velká blyštivá koule, kterou dobře znali: stroj času. Ale mnohem víc je teď zajímal obrovský pult se spoustou tlačítek, který se nacházel opodál a z něhož se právě vysouval obří monitor. A na tom monitoru se objevila známá tvář: rozčuchaná, s knírem a bystrýma tmavýma očima.

„Alby,“ vydechl úlevně Fanda. „Tak už nám, krucipísek, prozradíš, co se vlastně stalo?“

„Ahoj, Fando a Olíku,“ přivítal je Alby skleslým hlasem. „Jsem rád, že jste dorazili tak rychle. On totiž... On totiž...“ Albymu se zadrhl hlas, jako by se měl každou chvíli rozplakat. Na další slova už se nezmohl, jenom jim kamsi pokynul hlavou. Oba kamarádi pohlédli směrem, kterým ukázal.

„Pane profesore!“ spráskl ruce Olík. O kus dál, na houpací síti zavěšené mezi dvěma pravěkými palmami, ležel profesor Okulár. Přes sebe měl přehozenou tlustou peřinu, třásl se jako osika a byl celý zmáčený potem. Oči se mu nepřírozeně leskly, obličej měl podivně napuchlý a čelo tak zarudlé, že vypadal jako Indián po úpalu. Bylo

zřejmé, že s profesorem Okulárem lomcuje těžká horečka.

„Takhle tady leží už dobrou hodinu,“ vysoukal ze sebe Alby. Olík s Fandou se mezitím svorně usadili u houpací sítě, sahal profesorovi na čelo a pokoušeli se od něj vyzvědět, co se mu stalo. Marně.

Horečka byla tak silná, že profesor jen nepřítomně bloumal skelným zrakem po okolí. Zdálo se, že si ani neuvědomuje, kde je a co se s ním děje. Ale i kdyby si to uvědomoval, zuby mu drkotaly tak, že by ze sebe nevypravil ani slovo.

„No těpic,“ zbledl Fanda. „Tohle je zlé. Musí okamžitě k doktorovi!“

„Tady doktor nepomůže,“ zavrtěl Alby smutně hlavou. „Odebral jsem profesorovi vzorek krve a provedl vyšetření pomocí nejnovější technologie. Profesor Okulár trpí nemocí, kterou moderní medicína nezná. Nikdo na ni nemá lék. Profesora nejspíš sklátila neznámá choroba z doby ledové.“

„Jak to myslíš, že dostal nemoc z doby ledové?“ zaka-bonil se Olík podezíravě. „Já myslel, že do doby ledové se teprve máme vypravit.“

„Profesor se tam dneska vydal už před vámi,“ šel s pravdou ven Alby. „Chtěl se přesvědčit, že vás nevezme

4. Mamuti na ledu

„Musíme je zachránit!“ vykřikl **Fanda**, a než ho stihl kdokoli zadržet, vyrazil z lesa ven. Vběhl na led a řítíl se přímo proti splašeným mamutům. Jako by jeden statečný klučina mohl zastavit valící se povodeň!

„Stůjte!“ křičel a mával rukama. „Stůjte! Stůj!“

Bác! Jak **Fanda** uháněl po ledě a energicky rozhazoval rukama, najednou mu podjely nohy a svět se překotil. Ukvapený dobrodruh se natáhl jak široký, tak dlouhý a ležel teď bezmocně na zemi, která drnčela pod dusotem zdivočelých mamutů.

„**Fando**! Rychle! Podej mi ruku!“ Věrný **Olík**, který svému kamarádovi vyrazil ihned v patách, se teď nad ním skláněl a pomáhal mu na nohy.

Ale bude to co platné? Ohlušující lomoz sílil, vyděšené mamuti se nezadržitelně blížili a **Fanda s Olíkem** teď stáli na tom nejtenčím ledu. A v tom ledu se – křup! – už už objevovaly první trhliny.

„To ne! Tohle je konec,“ zabědoval **Olík** a zděšeně sledoval, jak jim led pod nohama prorůstá pavučinou prasklin. Křach! Křup! Jedna rýha se bleskově rýsovala vedle druhé.

„Musíme nazpátek!“ popadl Fanda Olíka za ruku a snažil se ho odtáhnout zpátky k lesu. Křuch! Další velká trhлина jim zničehonic přeřala cestu.

„Jsme v pasti!“ zakvílel Olík. „Z tohohle nemůžeme vyvážnout!“

Oba kluci se vyděšeně tiskli k sobě a otočili se čelem k burácejícím mamutům. Splašení obři byli teď jen několik kroků od nich. Buď jim oba kamarádi během pár sekund skončí pod nohama a zbude z nich jen mastný flek, nebo se všichni proboří do ledových hlubin.

A vtom se to stalo. Blyštivá koule, která celé to pozdvižení spískala a na kterou v tom mumraji dočista zapomněli, se náhle střemhlavě snesla k ledu. Prolétla přímo před chobotem uhánějícím mamutům, kterým tak překřížila cestu. Ti byli tak překvapení, že nestihli ani zatroubit. Zato však na poslední chvíli změnili směr. Produsali těsně kolem strnulého Fandy s Olíkem, kterým do tváře udeřil mrazivý průvan smíšený se sálavým teplem huňatých mamutích těl.

Křach! Křup! Ledový povrch pod nimi se prohýbal a praskance se šířily všemi směry. Nějakým zázrakem to však led vydržel. Mamuti se teď vzdalovali a postupně se stáčeli zpátky ke zbytku stáda, které je na dálku uklidňovalo troubením. Zabrало to. Zjančeným mamutům se

začala vracet rozvaha a konečně si uvědomili, kde jsou. Zvolnili krok a ostražitě zamířili zpátky k troubícímu stádu, daleko od dosahu nebezpečně tenkého ledu.

„Honem! Musíme odtud taky pryč!“ zavelel Fanda. Uvědomil si, že i když se led zatím neprolomil, měli by se raději ihned uchýlit do bezpečí. K lesu však jít nemohli – cestu jim křížila zrádně vyhlížející prasklina.

„Musíme ji obejít!“ rozhodl Fanda.

Vtom ho Olík zatahal za rukáv. „Podívej!“

Fanda se ohlédl směrem, kam mu kamarád ukázal. Blyštivá koule, ve které seděl profesor Okulár, právě trochu kodrcavě přistávala asi dvě stě kroků od nich.

„Co to dělá?“ vyplašil se Fanda. „Copak se chce na tom ledu propadnout?“

„Nepropadne se,“ uklidňoval je Alby. „Je tam hluboko zamrzlá bažina. Nic se mu nestane.“

To už profesor vypíнал trysky a vylézal z koule. Jenže trysky mezitím rozpustily led v okolí a odhalily bahnitou půdu, do které teď profesor zapadl. Vypadalo to, že má co dělat, aby se z rozbředlé země vyprostil.

„To ne,“ vylekal se Fanda. „Profesor uvízl v bažině!“

„Kdepak,“ trval na svém Alby. „Trysky rozmrazily jen bláto na povrchu. Profesor se z toho určitě dostane.“

Vzápětí se profesor z rozblácené kaše opravdu vysoukal. Něco však pořád nebylo v pořádku. Divoce kolem sebe mával a cosi na ně křičel. Protože však opodál pořád troubili mamuti, nebylo ho slyšet.

„Co se to děje?“ nechápal Olík. „Proč profesor tak mává rukama? To vypadá, jako by od sebe odháněl nějaký hmyz. A teď se plácl přes tvář, vidíte to? Ty bláho, koukněte, vždyť on teď celý rudne a opuchá!“

Bylo to tak. I na tu dálku zřetelně viděli, jak profesorovi nabíhá a brunátní obličej. Z posledních sil na ně ještě zamával a cosi křiknul. Tentokrát ho slyšeli.

„Vraťte se pryč! O mě se nestarejte! Hlavně sem teď nechodte!“

Potom se otočil a znovu zapadl do bahna, kterým se teď namáhavě brodil zpátky ke stroji času.

„Co to dělá?“ žasl Fanda. „Honem! Musíme mu pomoci!“

„Ne!“ zaburácel z hodinek nečekaně silně Alby. „Okamžitě stůjte!“

Takhle razantně jim Alby ještě nikdy nic nepřikázal. Oba kamarádi úžasem zkoprněli.

„Musíte se hned vrátit k našemu stroji času,“ pokračoval z vysílačky Alby. „Já už chápu, co se stalo. Cestou vám to vysvětlím. Teď hlavně musíte pryč.“

„Ale to přece nemůžeme,“ namítl Fanda a ukázal směrem, kde se profesor právě přebrodil blátem ke stroji času a teď se do něj s vypětím všech sil vsoukával. „Co bude s profesorem?“